



ת"פ 46779/04/16 - מדינת ישראל נגד ש צ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 46779-04-16 מדינת ישראל נ' צ
לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הכהן

המאשימה

נגד

ש צ

ע"י ב"כ עו"ד ענבוסי

הנאשם

הכרעת דין

בכתב האישום שהוגש בחודש אפריל 2016, הואשם הנאשם בעבירות של תקיפה חובלנית של בת-זוג והיזק לרכוש במזיד, בגין אירוע שארע ביום 24.6.16 בשעה 04:00 או סמוך לה, בדירה בה התגוררו יחד הנאשם והמתלוננת, בת-זוגו דאז ומזה כשנתיים עד לאירוע.

המעשים המיוחסים לנאשם:

1. אין מחלוקת, שבאותו לילה בילו הנאשם והמתלוננת במחיצת חברים ושתו אלכוהול. במועד האמור עיין הנאשם במכשיר הטלפון של המתלוננת, שעה שישנה על הספה בסלון הדירה, וקרא בו מסרונים שהעלו את חמתו.
2. הנאשם העיר את המתלוננת בצעקות, קללות וגידופים, וזרק לעבר המתלוננת מאפרה, כך שבדלי סיגריות פגעו במתלוננת.
3. הנאשם יידה את הטלפון לעבר הקיר, הרים אותו ואחז בו, וכשהמתלוננת ניסתה לקחת מידי את הטלפון, נשך אותה הנאשם בידה השמאלית, ירק ופגע בה. אז תפס הנאשם את המתלוננת בשיערה והטיח בחוזקה את ראשה בקיר.
4. הנאשם נטל את הטלפון, רץ למטבח, וזרק אותו שוב כך שהתנפץ.



5. הנאשם נעל את דלת הדירה והמתלוננת ניגשה לחלון וקראה לעזרה, בעוד הנאשם מושך אותה לפנים הדירה, וכשהבחין בניידת משטרה - אף כיסה את ראש המתלוננת בשמיכה כדי להחריש צעקותיה ולמנוע ממנה להמשיך ולצעוק.
6. במעשיו גרם הנאשם למתלוננת חבלות בדמות סימן נשיכה והמטומה באמת יד שמאל, המטומה באמת יד ימין ופצע קטן בבסיס אגודל ימין. המתלוננת חשה ברע, סבלה מכאבי ראש, בחילות והקאה.

תשובת הנאשם לאישום:

1. בתשובתו לאישום מפי סניגורו המלומד, הודה הנאשם שיידה את הטלפון לעבר הקיר, אך הכחיש את ידיו המאפרה. הנאשם הכחיש שתקף את המתלוננת, וטען שלמעשה היא תקפה אותו והוא רק הרחיק אותה מגופו. הנאשם הכחיש שנשך את המתלוננת, שירק עליה, שתפס בשיערה או שהטיח את ראשה בקיר. הנאשם גם הכחיש שניסה למשוך את המתלוננת מהחלון ושכיסה את ראשה בשמיכה.
2. בעדותו של הנאשם הוא הוסיף והודה שאכן יידה את המאפרה, אך לא לעבר המתלוננת; שנשך את המתלוננת, אגב תקיפתה אותו; ושירק על הרצפה, אך לא לעבר המתלוננת.

עיקר הראיות:

1. אין מחלוקת, שהמשטרה זומנה לאירוע בקריאה למוקד 100, ממקור לא ידוע[1], שאינו המתלוננת.
2. אין מחלוקת בדבר החבלות שנראו על גופה של המתלוננת (בשונה ממנגנון גרימת החבלות), והמוצגים לעניין זה הוגשו בהסכמה [תצלום כף-ידה של המתלוננת בדירה, בת/2; תצלומים בתחנה, ת/5; סיכום רפואי מיום 26.4.16, ת/6; מסמך ביקור אחות מיום 26.4.16, ת/7].
3. **השוטר רס"מ איתי שאמלי** רשם דו"ח שהוגש מכוח כלל הקפאת הזכירה שעבר, לאחר שהתקשה בעדותו להיזכר בפרטי האירוע [ת/10]. לפני כניסתם לדירה, שמעו השוטרים צעקות של אישה. הנאשם פתח לשוטרים את דלת הדירה בתחתונים ובחולצת טריקו לבנה, עליה נראו סימני דם. על ספת הסלון ישבה המתלוננת, כשהיא בוכה ואוחזת בידה את ראשה, והעד הבחין בסימני דם על פניה ובחתך מדמם ביד ימין. הנאשם אמר שמדובר בוויכוח מילולי בלבד. הנאשם נלקח לחדר השינה והעד ניגש למתלוננת שמסרה גרסה ראשונית מפורטת: לדבריה, הנאשם חייב סכום גדול לחבר של בני הזוג, ואותו חבר קבע אתה שהם יגיעו לביתו ללבן את העניין לאחר מסיבה אליה הלכו. מהמסיבה חזרו המתלוננת והנאשם לדירתם, ולא הגיעו לבית החבר. החבר התקשר אליה, לברר מדוע לא הגיעו, והוסכם כי ייפגשו למחרת. המתלוננת שלחה לחבר מסרון, בו רשמה כי הנאשם התנהג בצורה "לא גברית" אך היא תפעל להשבת החוב. המתלוננת נרדמה והנאשם ראה את המסרון והתעצבן. הנאשם העיר את המתלוננת, צעק עליה שהיא "מזלזלת בו כגבר" והחל להכות אותה, הטיח את ראשה בקיר, זרק את הטלפון שלה וניפץ אותו, זרק עליה מאפרה וירק עליה. כשהמתלוננת ניסתה לצאת מהדירה, נעל הנאשם את הדלת ולכן צעקה לעזרה מהחלון. השוטרת דולב שוחחה עם המתלוננת, שחיבקה



אותה ואמרה "איזה מזל שהגעתם". לאחר שהמתלוננת שטפה את פניה, לא נראה עוד דם על פניה. העד לא הבחין בריח של אלכוהול.

4. **השוטר-דאז גב' דולב כהן** מסרה בעדותה, ששתי ניידות משטרה הופנו למקום בעקבות קריאות לעזרה. כשהגיעה העדה למקום שמעה צעקות מתוך הדירה, של גבר ואישה. השוטרים דפקו בדלת, וכשנפתחה הדלת נותרה העדה עם המתלוננת בסלון ואילו הנאשם נלקח ע"י שני שוטרים אחרים לחדר השינה. המתלוננת ישבה על הספה, היתה נסערת, בכתה והתקשתה לדבר. כשהעדה התיישבה לידה אמרה לה המתלוננת "איזה מזל שהגעתם", וסיפרה שהנאשם תקף אותה בהטחת ראשה בקיר וגם גרם לפצע המדמם בידה, וכן ששבר את הטלפון כשזרק אותו. העדה לא התרשמה שהעדה היתה שתויה.

5. **השוטר-דאז מר אריאל פרזואריק** מסר בעדותו כי כשהגיע למקום, שמע צעקות ובכי של אישה, וכשנכנסו השוטרים לדירה אכן ראה את המתלוננת, שישבה על הספה בסלון, בוכייה ונסערת מאוד [תצלום המתלוננת בדירה, בת/2]. העד נותר לשמור בסלון, כדי למנוע מהמתלוננת לפגוע בעצמה, אך אינו זוכר אם תושאלה והיכן היו יתר השוטרים. הנאשם עצמו היה רגוע, והעד הבחין בכתמי דם על פניו ועל חולצתו, שהנאשם אמר ש"נגרמו כתוצאה מהריב" [תצלומים, ת/2]. הנאשם נעצר במקום ואמר ש"לא הרמתי ידיים, לא עשיתי כלום" [דו"ח מעצר, ת/1]. גם עד זה לא זכר שהמתלוננת או הנאשם היו שתויים.

6. גרסת המתלוננת

א. גרסתה הראשונית של המתלוננת נמסרה מיד עם הגעת המשטרה בעת שהאירוע עדיין התרחש. גרסה זו שפורטה לעיל, בדו"ח שרשם השוטר שאמלי, מכילה את עיקרי גרסתה בה אחזה גם בעדותה;

ב. ביום האירוע בשעה 10:00 הגיעה המתלוננת בליווי אמה למרפאת קופת חולים ונרשמה בקצרה גרסתה. המתלוננת סיפרה שהוכתה על-ידי הנאשם שהטיח ראשה בקיר, והופנתה לבדיקת רופא [ת/7];

ג. ביום האירוע בשעה 11:40 הגיעה המתלוננת בליווי משפחתה לבדיקת רופא בבית חולים, לפי ההפניה ממרפאת קופת חולים. הרופא רשם מפיה את גרסתה - הטחת ראשה בקיר, נשיכות ומכות יבשות - ורשם את סימני החבלה על גופה. הרופא לא מצא סימני המטומה או פצעים בראשה של המתלוננת [ת/6];

ד. אמרות-חוץ של העדה בחקירתה לא הוגשו;

ה. בעדותה פירטה המתלוננת את גרסתה: המתלוננת סיפרה, כיצד לאחר מסיבה בבית חברים, בה שתו אלכוהול, החליפה עם אותו חבר מסרונים לא-מחמיאים על הנאשם ונרדמה על ספת הסלון. המתלוננת התעוררה לצעקות הנאשם, שגידף את המתלוננת בגין אותם מסרונים, הטיח את הטלפון שלה בקיר, ויידה במתלוננת את המאפרה. המאפרה לא פגעה במתלוננת, שעוד שכבה על הספה, אך האפר ובדלי הסיגריות פגעו בפניה. המתלוננת קמה מהספה וניסתה לקחת את הטלפון שלה מידי הנאשם, אך הוא ירק בפניה, לקח את המכשיר



ורץ לחדר השינה. המתלוננת רצה אחריו "כדי להבין מה קרה", ואז תפס הנאשם את שיערותיה, הטיח את ראשה בקיר ונשך אותה. הנאשם בעט בגבה של המתלוננת, שניסתה להתרחק ממנו, זרק שוב את הטלפון, הפעם לרצפה, וכך ניפץ אותו. זכוכית שדבקה בידו מהטלפון גרמה לפצע בידה [תצלום בת/2], וכשהדפה המתלוננת את הנאשם וניסתה להתגונן, הוכתמה חולצתו בדם שזב מהפצע בידה. המתלוננת ניסתה לצאת אך הדלת היתה נעולה, ולכן התחילה לזעוק לעזרה מהחלון. הנאשם ראה את הניידת מגיעה, הרחיק את המתלוננת מהחלון לספה, שם על המתלוננת שמיכת צמר כבדה, לחץ את ראשה לספה ודרש שתהיה בשקט.

פרט לתצלומי החבלות מיום האירוע, הופיעו לאחר זמן סימני חבלה נוספים ("סימנים כחולים") על גוף המתלוננת. המתלוננת סבלה מבחילות והקאות, ועד היום היא סובלת מחרדות ומתקשה לעזוב את בית הוריה שתומכים בה.

במהלך חקירתה הנגדית התפרצה המתלוננת וצעקה על הסינור "וואו, זה לא נורמלי, מה אתה נורמלי?", ולפי הצעת בית המשפט הופסקה עדותה והיא יצאה להירגע. כששבה לאולם, התנצלה על התפרצותה.

מלבד השוטרים שהגיעו לדירה, סיפרה המתלוננת על האירוע לאחותה, בשיחת טלפון בה ביקשה שהוריה יבואו.

7. **אחותה של המתלוננת** סיפרה בעדותה שהמתלוננת התקשרה והעירה אותה משנתה בשעה 04:00, ואמרה לה שהיא משתמשת בטלפון של הנאשם, שנותר בדירה לאחר שהנאשם נלקח לתחנה, כיוון שהוא ניפץ את המכשיר שלה. המתלוננת היתה נסערת וסיפרה לאחותה שהנאשם היכה אותה. המתלוננת התקשרה לאחותה, כדי שתיידע בעדינות את הוריה ותבקש מהם לבוא. לאחר שהאחות העירה את ההורים והם נסעו, התקשרה שוב המתלוננת וסיפרה פרטים נוספים, התואמים את גרסת המתלוננת שנמסרה לשוטרים ובעדותה.

כשנשאלה העדה מדוע בהודעתה מסרה על שיחת טלפון אחת בלבד, אמרה שהיתה בעצמה נסערת, ושהחוקר שגבה את הודעתה לא הקפיד לרשום את כל דבריה.

8. **אמה של המתלוננת** סיפרה שבתה, אחות המתלוננת, העירה את הוריה באמירה מבולבלת על-כך שהנאשם הרביץ למתלוננת ויש משטרה. היא נתנה לעדה את הטלפון, והיא שמעה את המתלוננת בוכה. שוטרת מסרה לעדה פרטים נוספים והנחתה אותה להגיע לתחנת המשטרה. מרבית הפרטים בעדות האם הם עדויות מפי השמועה, ונודעו לה אחרי שהמתלוננת כבר מסרה גרסתה לשוטרים ולאחותה. דברי האם בכל הנוגע למה ששמעה מהמתלוננת ומאחרים, אינם נחוצים, וספק אם הם ראויים, לשמש בסיס לממצאים עובדתיים. מידיעתה הישירה מסרה האם, כי כשהגיעו לדירה ראו סימני דם על הקיר, ואפר ובדלי סיגריות מפוזרים על הספה.

העדה הבהירה, שמשלב מסוים, כשגילו או חשדו שהנאשם מהמר, התנגדו ההורים לקשר בינו לבין בתם, אך השלימו עם בחירת המתלוננת להמשיך את הקשר. אולם, לפני תקופה זו, הוריה של המתלוננת אהבו את הנאשם ואימצו אותו אל ליבם ואל משפחתם (הנאשם אישר זאת, ע' 14 לפרוט').

העדה טענה שראתה "פצע בראש, פתוח ומדמם", אולם אין מחלוקת שפצע כזה לא היה, ואין מי מבין העדים הישירים למצבה של המתלוננת שמעיד על כך, לרבות הרישומים הרפואיים. במהלך עדותה גילתה האם סימני



התרגשות בולטים, בכתה ורעדה, ומסרה פרטים מחמירים נוספים שאינם נכונים.

9. גרסת הנאשם:

א. כאמור לעיל, אמרתו הראשונה של הנאשם שנאמרה לשוטרים שנכנסו לדירה, היתה שמדובר בוויכוח מילולי בלבד [ת/10]. כשהוחלט על מעצרו, עוד בדירה, אמר הנאשם "לא הרמתי ידיים, לא עשיתי כלום" [ת/1];

ב. בהודעתו במשטרה מיום האירוע בשעה 07:23 [ת/9], אמר הנאשם שצרך כוס וודקה אחת בלבד באותו לילה. הנאשם אישר שראה בטלפון של המתלוננת הודעה מגבר לא מוכר, ולא בעל חובו. כשהחוקר הטיח בנאשם את דברי המתלוננת לגבי אותם מסרונים, חזר בו הנאשם ואישר את דבריה. עוד אישר הנאשם שהוא העיר את המתלוננת ושבר את הטלפון שלה, כי נפגע מהתכתבותה עם גבר אחר, ואישר שירק - אך על הרצפה ולא על פניה. הנאשם הכחיש, אך מיד אישר, שנעל את דלת הדירה "כדי שתירגע, לא רציתי לתת לה לצאת ככה לרחוב". המתלוננת אכן צעקה "הצילו", אבל היא סתם צעקה, בכוונה. הנאשם הכחיש שכיסה את המתלוננת בשמיכה וטען שהטלפון השבור היה למעשה שלו. לדבריו, הוא לא תקף את המתלוננת ולא היה כל מאבק, אך הדף אותה ממנו - "הזזתי אותה ממני בשביל לא להרים ידיים". את סימני הדם על חולצתו ייחס הנאשם לפצעונים על פניה של המתלוננת. הנאשם הכחיש שהיה שתוי וטען שהמתלוננת היתה שיכורה;

ג. בעדותו גולל הנאשם בהרחבה את גרסתו: לדבריו, המתלוננת שתתה אלכוהול רב במסיבה והיתה שתויה עד שלא שלטה בהתנהגותה. הנאשם הבחין במסרונים והשניים החלו לריב בצעקות, כדרכם של שיכורים, ובמהלך הוויכוח השליך הנאשם את המאפרה וירק, אך לא לכיוון המתלוננת, וכן שבר את הטלפון, שבעת המעשה סבר בטעות שהוא המכשיר שלו. הנאשם הלך לחדר, וכשהמתלוננת הלכה אחריו והחלה להתנהג בתוקפנות, הדף אותה הנאשם. המתלוננת הלכה לסלון, ושבה שוב לחדר כשהיא מדממת מידה, כך שכשתקפה את הנאשם בסטירות, נמרח הדם על פניו. כשהמתלוננת הכתה את הנאשם בראשו, היתה אמת-ידה קרובה לפיו והוא נשך אותה. פרט לנשיכה, הכחיש הנאשם כל קשר לסימני הפגיעות בגוף המתלוננת וכן את הטחת ראשה של המתלוננת בקיר. המתלוננת המשיכה לצעוק ולקלל כחצי שעה, ולנאשם הוקל שהמשטרה הגיע. עוד הוסיף הנאשם, שהמתלוננת נהגה לצעוק והשכנים התלוננו באופן תדיר, אך הכחיש שכיסה אותה בשמיכה כדי להשתיקה. הנאשם טען, שקימץ בפרטים בחקירתו ושאינו אמר לשוטרים שהיה ויכוח מילולי בלבד, אך זאת כיוון שלא רצה להרוס את הסיכוי להמשך הקשר, וכיון שלא שיער שהאירוע יהפוך לחקירה ולאישום. בחקירתו הנגדית הוסיף הנאשם ואמר שהוא לא רצה "לעשות לה בלגן" שעלול לפגוע בקריירה שלה, כסטודנטית למשפטים. הנאשם טען שהמתלוננת שיקרה, כי פחדה מהוריה, ובניגוד לדבריו בחקירתו טען שפעל בסערת רגשות ובהשפעת שכרות;

דין ומסקנות:



1. המתלוננת מסרה בהזדמנות ראשונה את גרסתה, שהשוטר שאמלי רשם בפירוט רב. גרסת המתלוננת היתה עקבית ולכידה מרגע מסירתה לראשונה ועד לעדותה. גם-אם ניתן למצוא, בעמל רב, סתירות קלות בין אמרותיה, או השמטות שוליות כגון 'מחדלה' מלספר לשוטרים מיד על מעשי הנאשם בשמיכה - "אין לצפות כי קרבן עבירה המצוי במצוקה ופחד עקב הפעלת אלימות והטלת מורא עליו מצד העבריין יוכל לספק תמיד גרסה שלמה, עקבית, קוהרנטית וחסרת סתירות ואי דיוקים לגבי נסיבות ביצוע העבירה" [ע"פ 8045/15 אלימלך נ' מ.י. (2016), וכן ראו ע"פ 3259/15 ברק נ' מ.י. (2016), פסקה 17].
2. לא זו בלבד שהעובדה, שמסירת אמרה זו מיד לאחר סיום מעשי האלימות הנטענים בשל הגעת השוטרים, מקטינה מאוד את החשש לבידוי גרסה ותומכת בדברי המתלוננת - כוחה של אמרה זו יפה כראיה עצמאית העומדת על רגליה שלה, כדין אמרת קורבן אלימות בהזדמנות ראשונה [סעיף 10(1) לפקודת הראיות].
3. מצבה הנפשי של המתלוננת - זעקותיה לעזרה, בכייה וסערת נפשה - תומכים אף-הם בגרסת המתלוננת ומרחיקים את החשש מפני טווייה קרת-רוח של מארג שקרים רב-פרטים. הפחד שהתבטא בזעקות לעזרה ובבכי, מצא פורקן אותנטי באמירתה הספונטנית של המתלוננת לשוטרת "איזה מזל שהגעתם" ובחיבוק השוטרת. אף התפרצותה בעת עדותה ניתנת לקישור למצבה הנפשי ולהשפעתו הנמשכת של האירוע האלים.
4. הסתירה בין תיאורה של המתלוננת את האירוע וממצאי השוטרים במקום, לבין דבריה הנרגשים של אם המתלוננת, אינם מעידים על מסכת שקרים, ואפשר שמעידים דווקא על היעדרם של תכנון ותיאום הגרסאות. עוד אזכיר את הוראות סעיף 57 לפקודת הראיות וכן דברים שנאמרו בע"פ 4776/10 פלוני נ' מ.י. (2012), פסקה 96-97, לעניין קיומן של סתירות לא-מהותיות בדברי עדים, ודברים שנאמרו מפי הש' עמית בע"פ 511/11 מריסאת נ' מ.י. (2012) לאבחנה בין תמיהות וסתירות מהותיות לבין שוליות, שאינן "בגרעין המהותי" של העדות.
5. הנאשם אישר בהודעתו שנעל את הדלת במהלך האירוע, והתמיהה גדולה - מדוע נעל את הדלת, אם מצא עצמו מותקף ולא תוקף? ומדוע זעקה המתלוננת "הצילו", כפי שאישר? תירוצי הנאשם, המפורטים לעיל, אינם מסירים את התמיהות.
6. תמיהותיו של הסניגור המלומד לגבי היעדרו של ממצא רפואי לעניין הטחת ראשה של המתלוננת בקיר, ולעניין התאמת סימני הדם על חולצתו ופניו של הנאשם לשריטה בידה של המתלוננת, אינן מצדיקות פקפוק בגרסת המתלוננת: ברגיל, "לא ראינו" אינו ראיה, והיעדרו של ממצא פורנזי אינו פוגע בדברי המתלוננת, משלא הוכח בכל דרך שהיא כי סוג תקיפה זה חייב היה להותיר סימן-חבלה בראש המתלוננת; ולעניין כתם הדם והנתזים, יכולים אלו לדור בכפיפה אחת גם עם דברי המתלוננת, ואף כאן לא הוכח בכל דרך שהיא שפיזור הדם מוכיח פוזיטיבית שממצא זה אינו יכול לעלות בקנה אחד עם דברי המתלוננת [וראו לעניין זה ע"פ 8962/12 נחמיאס נ' מ.י. (2016), סעיף 25, שבו תמצית הלכה].
7. גרסת הנאשם התפתחה והשתנתה במהלכם של הליכי החקירה והמשפט: תחילה, הכחשה גורפת ושקר מהותי בדבר 'ויכוח מילולי' גרידא; בהמשך, הודאה בחקירה בחלק הארי מדברי המתלוננת, תוך הסבר בחצי-פה כי מדובר היה בהתגוננות מפני אלימות המתלוננת, ואף שינוי גרסה שהחוקר מטיח בו את דברי המתלוננת (לעניין המסרונים שבגינם החל האירוע); ובהמשך, בעדותו, גרסה מפורטת שסתרה חלקים מתשובתו לכתב האישום.



8. אסכם:

גרסת המתלוננת מפורטת, עקבית, לכידה ויציבה; לצידה מהות אמרתה הראשונית לשוטר שאמלי [ת/10] שמהווה ראיה עצמאית, ובוודאי תומכת בגרסתה בעדותה; כך אף זעקוניה לעזרה - 'הצילו' - בעת האירוע; כשעוד לצידה תיעוד החבלות על גופה; ולכל אלה מצטרף מצבה הנפשי הנסער שתואר על-ידי השוטרים בעוד האירוע מתרחש; ודאי שדי בכך כדי לאמץ ללא היסוס את דברי המתלוננת. מעבר לדרוש יצוין שלא הוסרה התמיהה, מדוע שהמתלוננת תבדה סיפור בדים מסוג זה, כשהיא עדיין בת-זוגו מרצון של הנאשם, ואף נלחמה לשמר זוגיות זו נגד רצון משפחתה. יש לתת משקל מסוים גם להיעדרו של כל מניע אפשרי לכך שהמתלוננת בחרה להתלונן [והשוו ע"פ 7653/11 פלוני נ' מ.י. (2012) וע"פ 993/00 נור נ' מ.י. (2002)].

מול גרסת המתלוננת, הראויה לאמון מלא, עומדת גרסתו המשתנה של הנאשם ונכונותו לשקר לשוטרים שהגיעו לדירה ולחוקר שגבה הודעתו.

9. אני מוצא אפוא כי התביעה הוכיחה את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר ומרשיע אותו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום:

א. תקיפה חובלנית של בת-זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977;

ב. היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק הנ"ל;

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ח, 06 פברואר 2018, במעמד הצדדים.

[1] מקום מגוריה, שמה הפרטי ומספר הטלפון של המודיעה מצויים בדו"ח ת/10, אך רק כפרטים שנמסרו למוקד. לא הובאה ראיה קבילה לנכונותם ואף לא הוסכם על עובדות אלו;